

اعتصاب و تظاهرات با شکوه کارگران و کارمندان ایتالیا

بهرام رحمانی

bamdadpress@swipnet.se

روز سه‌شنبه ۱۶ آوریل ۲۰۰۲، اعتصاب ۸ ساعته و سراسری کارگران ایتالیا، برگزار شد که در تاریخ ۲۰ سال گذشته این کشور بی‌سابقه بود. این اعتصاب، آن هم در آستانه اول ماه مه، شور و شوق کارگران و کمونیست‌ها و آزادی‌خواهان را برانگیخت. از سوی دیگر سرمایه‌داران را به تکاپو انداخت و نگران‌شان ساخت. تجارب تاریخی و سنت‌های اول ماه مه‌ها نشان داده است که در این روز گرامی، کارگران همه کشورهای جهان، با سلطه و سیادت سرمایه‌داران مبارزه خود را تشدید می‌کنند. اتحاد و همبستگی طبقاتی کارگران، به یک کشور محدود نمی‌شود بلکه احزاب، سازمان‌ها، اتحادیه‌ها، سندیکاها، شوراهای و نهاد اجتماعی و فرهنگی چپ و برابری‌طلب کشورهای مختلف جهان، بدون در نظر گرفتن ملیت، رنگ پوست، زبان، پرچم، همبستگی انسانی و اجتماعی خود را با صدای رسا اعلام می‌کنند و خود را در منافع و هدف‌های کارگران، بر علیه سرمایه‌داران و دولت‌هایشان سهیم می‌دانند. کارگران ایتالیا، در بستر این تجارب تاریخی است که مبارزه خود را بر علیه کارفرمایان و دولت‌شان سراسری و گسترده می‌کنند.

روز اول ماه مه، را کارگران همه کشورها جشن می‌گیرند و جشن خود را به مبارزه پیگیر و هدفمند و آگاهانه علیه هر گونه زور و ستم سرمایه‌داری و استثمار انسان از انسان، در مبارزه به خاطر رهایی کارگران و مردم زحمتکش و کل جامعه بشری، از فقر و گرسنگی

و تحقیر و توهین برگزار می‌کنند. در این مبارزه عظیم دو طبقه، یعنی طبقه سرمایه‌دار و طبقه مزدبگیران، در برابر هم قرار می‌گیرند. یکی با خشونت، جنگ، زندان، شکنجه و اعدام، استثمار، بردگی و وحشی‌گری و دیگری با همبستگی انسانی، و با نوید دنیایی عاری از ستم و دنیایی آزاد، برابر و انسانی!

اکنون که سرمایه‌داری جهانی و در راس همه ایالات متحده آمریکا، یعنی دولتی که اکثریت وزرا و مشاورانش ژنرال و ماموران کار کشته «سازمان سیا» هستند، با دستاویز قرار دادن واقعه تروریستی ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱، رسماً و علناً اهداف اقتصادی و سیاسی خود را با میلیتاریسم و جنگ‌طلبی عریان پیش می‌برد و مدافع سرسخت دولت تروریست و نژادپرست اسرائیل در کشتار و قتل عام مردم فلسطین است. در چنین شرایطی، سرمایه‌داری جهانی، از يك سو با سیاست‌های تئولبرالیسم‌اش تمام سعی خود را به کار می‌بندد تا دستاوردهای باقی مانده کارگران را پس بگیرد و از سوی دیگر، با بی‌کارسازی وسیع کارگران، آنان و خانواده‌شان را در معرض فقر و گرسنگی قرار می‌دهد. در چنین موقعیتی قاعدتا باید اول ماه مه امسال، بسیار متفاوت با سال‌های قبل باشد.

اینک کارگران ایتالیا، بر علیه سرمایه‌داران و دولت راست آنان، دست به اعتصاب و راهپیمایی زدند و کارگران دیگر کشورهای اروپا نیز، به حمایت از آنان برخاستند و در همبستگی با کارگران ایتالیا، در خیابان‌ها و مقابل سفارت‌خانه‌های این کشور، تحصن و تظاهرات کردند. این همبستگی تحرك جدیدی در میان طبقه کارگر اروپا و به خصوص ایتالیا، پدید آورده است. اصولاً باید عظمت و شکوه این همبستگی را در اول ماه مه امسال، به بهترین وجهی به نمایش گذاشت.

روز شنبه ۲۲ مارس ۲۰۰۲، یکی از بزرگترین و با شکوه‌ترین اعتصاب کارگری در رم پایتخت ایتالیا بود. این روز سوت کارخانه‌ها کشیده نشد، هواپیماها پرواز نکردند، قطارها و کشتی‌ها و اتوبوس‌های مسافربری از حرکت باز ایستادند و در نهایت چرخ تولید به حرکت در نیامد.

کارگران، با ۶۰ قطار مسافربری، یک کشتی و ۱۰۰۰۰ اتوبوس که توسط تشکل‌های کارگری کرایه شده بودند، از سراسر ایتالیا برای شرکت در این تظاهرات به رم آمدند. در این تظاهرات با شکوه که در نوع خود نه تنها در ایتالیا، بلکه در اروپا نیز بی‌نظیر بود، بیش از سه میلیون نفر در مرکز شهر رم دست به راهپیمایی زدند.

این تظاهرات در اعتراض به لایحه جدید دولت که برای تصویب به پارلمان ارسال شده است برگزار گردید. قانون کار فعلی ایتالیا، اجازه نمی‌دهد که کارفرمایان، کارگران استخدامی را اخراج کنند. اما اگر لایحه پیشنهادی دولت، در پارلمان، به تصویب برسد، دست کارفرما برای اخراج کارگران استخدامی باز خواهد بود. قانون کاری که دولت ایتالیا، سعی می‌کند آن را تغییر دهد سی سال پیش به تصویب رسیده است.

کارگران، با این اعتراض‌شان به دولت هشدار دادند که اگر، لایحه پیشنهادی خود را پس نگیرد دست به اعتصاب خواهند زد. دولت عقب‌نشینی نکرد، مجدداً کارگران و کارمندان اعتصاب دیگری را سازمان دادند که ابعادش وسیع‌تر از اعتصاب قبلی بود.

تشکل‌های کارگری ایتالیا، در ادامه اعتراضات خود، از اولین ساعات روز ۱۶ آوریل ۲۰۰۲، اعتصاب ۸ ساعته‌ای را سازمان دادند. در اثر این اعتصاب کارگران و کارمندان، کلیه کارخانه‌ها، مدارس، بانک‌ها، مراکز خرید، فرودگاه‌ها، بندرها، مطبوعات، رسانه‌ها، خدمات عمومی، مراکز دولتی و بانک‌ها به حالت تعطیل درآمدند. گفته می‌شود که در این

اعتصاب حدود ۲۰ میلیون کارگر و کارمند، بر علیه سیاست‌های ضدکارگری دولت «سیلویو برلوسکونی» نخست وزیر ایتالیا، شرکت کردند. فقط در شهر رم، حدود نیم میلیون نفر با برگزاری تجمع و راهپیمایی در نقاط مختلف این شهر، خواستار پس گرفتن لایحه دولت شدند. همزمان با این اعتصاب، تظاهرات عظیمی نیز در بیش از یک صد شهر دیگر ایتالیا، برگزار شد.

روز اعتصاب تقریباً شهر رم، به حالت تعطیل درآمد و کارگران و کارمندان، در صف‌های عظیم به سوی میدان تجمع تظاهرات کردند. حتا برخی از مغازه‌داران نیز به این اعتصاب پیوستند. این اعتصاب را سه سندیکای بزرگ سراسری کشور، با همکاری سندیکاهای چپ سازمان‌دهی کرده بود. دولت، با کش دادن تصویب لایحه ضدکارگری، هدف فرسوده کردن تشکلهای کارگری را دنبال می‌کند.

گزارشگر روزنامه تاگزتسایتونگ، با هشدار دادن به دولت نوشت: «اگر برلوسکونی، دست به اقدامی جدی برای تامین رضایت سندیکاها نزند، آن‌ها خواهند کوشید با اعتصاب‌های دامنه‌دارتر و طولانی‌تر تمام موسسات مالی و اقتصادی را تحت فشار اقتصادی قرار دهند و به این طریق وحدتی را که در حال حاضر بین دولت و این موسسات وجود دارد را در هم بشکنند».

برلوسکونی، نخست وزیر ایتالیا، علاوه بر سیاست‌های راستش، در تصویب قوانین ضدکارگری و راست نیز نفع مستقیم دارد، چرا که او، یکی از بزرگ‌ترین سرمایه‌داران این کشور است. از جمله بزرگ‌ترین شبکه‌های تلویزیونی و مطبوعاتی ایتالیا به او، تعلق دارد.

بنا به گزارش خبرنگاران و مفسرین این اعتصاب در ۲۰ سال اخیر در ایتالیا، سابقه

نداشته است. در اکثر کشورهای اروپایی در همبستگی با اعتصاب کارگران ایتالیا، تظاهراتهایی در مقابل سفارتخانه‌های ایتالیا سازمان‌دهی شد. دولت و کارفرمایان ایتالیا، ادعا می‌کنند که اگر قانون کار فعلی تغییر نکند، ایتالیا قدرت رقابت با بسیاری از کشورهای عضو اتحادیه اروپا را از دست خواهد داد.

براساس اسناد منتشر شده از سوی سازمان بین‌المللی کار، يك میلیارد نفر از نیروی کار جهان، بی‌کار هستند و یا کار نیمه وقت دارند. براساس همین گزارش، ۱۸۰ میلیون نفر از نیروی کار در حال حاضر بی‌کار و بیش از ۸۰۰ میلیون نفر دیگر نیز به کارهای نیمه وقت و یا کمتر مشغول هستند و دستمزدی که دریافت می‌کنند هزینه‌های زندگی‌شان را تامین نمی‌کند.

مسئله، در چنین شرایط ناامن اقتصادی و سیاسی، آسیب‌های اجتماعی نیز به طور روز افزونی بالا می‌رود. سرمایه‌داران و دولت‌هایشان با تحمیل فقر و فلاکت و سیاست‌های راست و غیرانسانی اکثریت مردم کره زمین را در معرض فقر و فلاکت قرار داده‌اند. مهم‌تر از همه هنگامی که مردم محروم و تحت ستم، در مقابل انواع ستم‌ها و استثمار، بر علیه سرمایه‌داری به مبارزه برمی‌خیزند با خشونت و سرکوب وحشیانه پلیس روبه‌رو می‌شوند. برای مثال سازمان عفو بین‌الملل، در گزارشی که اخیراً منتشر کرده است می‌گوید، تعداد کسانی که طی يك سال گذشته در کشورهای مختلف جهان اعدام شدند نسبت به سال قبل از آن، دو برابر شده است. این افراد به دستور دولت‌ها تیرباران یا به دار آویخته شدند یا بر صندلی الکتریکی نشانده شدند.

در سال ۲۰۰۱، دست کم ۲۰۴۸ مورد اعدام در ۲۱ کشور جهان اجرا شد، در حالی که

تعداد اعدام‌ها در سال ۲۰۰۰، ۱۴۵۷ مورد بود. بنا به گزارش عفو بین‌الملل، «نود درصد از موارد اعدام در جهان، در سال ۲۰۰۱ در کشورهای «چین، ایران، عربستان سعودی و آمریکا» اجرا شده است.

اعتصاب با شکوه کارگران ایتالیا، از يك سو قدرت طبقه کارگر را يكبار ديگر به نمایش گذاشت و از سوی ديگر لرزه بر اندام سرمایه‌داری جهانی انداخت. اما باید دید که آیا کارگران ایتالیا، به خصوص کارگران پیشرو و سوسیالیست، در ادامه مبارزه‌شان خواهند توانست دیوارهای بلند بوروکراتیک رهبری اتحادیه‌ها را در هم بشکنند و آن‌ها را وادار به اتخاذ سیاست‌های رادیکال کارگری کنند؟!

شکی نیست که در چنین جهان نابرابر، اتحاد و همبستگی و تشدید و تقویت مبارزه طبقاتی، برای ساختن جهان آزاد و برابر، وظیفه سیاسی، اجتماعی و انسانی همه کسانی است که استثمار و ستم‌های بورژوازی را بی‌حرمتی بزرگی به انسان می‌دانند و همواره در جهت برقراری عدالت اجتماعی، رفاه، آزادی‌های سیاسی و مدنی می‌کوشند.

۲۱ آوریل ۲۰۰۲